

sid, et sel wiwil se inimenne piddi weel ennam
árrakülmetama. Agga õnneks joudis kir-
riko õppetaja seõna peäle, kui nemmad selle
innimesse kallal mõllasid. Kirriko õppetaja
kitis koolmeistrit, et ta mõistlikult olli tei-
nud, ja seõni kui nemmad seäl seisid, ja oot-
sid, mis sest piddi sama, küssis ta perrenaese
kääst, eks se suur külm ei piddand temma
õunad árrarikkuma? Menda se siis ka olli.
Siis wõttis ta kaht õune, mis õõpis jõe-
tand ollid, ja panni üht õuna soja ahjo peä-
le, ja teist õige külma wee sisse, kus weel
jää killud sees ollid. Kui se õun ürrikest
aega ses külmas wees olli olnud, siis olli
ta jälle hea, korwa ja illus, õtsego ei õlleks
ta külmetand olnud. Agga se teine õun,
mis ahjo peäl olli sulland, se olli tammaks
lainud, ja ei temmale jäänd ennam ei kar-
wa egga maggo. Waat siin näte teie, üt-
les kirriko õppetaja, et surem külm, külma
wälja küssub: agga äkline sojoke teeb, et
need

need asiad, mis enne külm olli kõõko tom-
band, nüüd jälle wägga äktselt paisuwad.
Seõarrast on se õun, mis sojas olli, õtsego
máddand: ja jäetand inimenne peab ka
armotummalt surema, kui tedda soja ahjo
jure wiakse; sest et temma werri ja lihha
soja kääs äktselt paisub, ja seläbbi hukka
lähhäb, õtsego se õun. Ja sel sammal wi-
wil woib ka tehha, kui na:rid e:õk muud ju-
red keldris ehk kõbas jäetawad. Kui nem-
mad siis ka ennam inimestele ei kolbaks,
siis on nemmad õmmeti weiste toidusseks
kolbolisfed". — —

Kui kirriko õppetaja alles nenda kõõne-
les, siis punnastas koolmeister äktselt üle
keige silmuõõ rõõmo parrast, ta teggi suud
polest lahti ja sirutas kääd taewa pole,
õtsego tabbaks ta õunmalat tannada, et
temmal üks hea tõ hästi olli korda lainud.
Ta olli tähhele päänud, et se jäetand inimi-
enne